

Gerard van Gemert
Kopsterk

8

‘Ben jij niet zenuwachtig?’ vroeg Stijn aan zijn beste vriend Storm.

‘Een beetje,’ antwoordde Storm. ‘Jij?’

Het viel Stijn mee dat Storm dat toegaf. Meestal probeerde hij de stoere bink uit te hangen.

‘Het is wel gaaf dat we in het stadion mogen spelen.’

‘Zeker,’ vond Storm. ‘Dan komen we ook via de tunnel het veld op lopen, net als de profs.’

Stijn en Storm speelden nog altijd in de jeugd van Kick ’69, een van de beste clubs van het land. Op dit moment zelfs een van de beste van Europa, want het eerste elftal had het afgelopen seizoen de Champions League gewonnen.

Binnenkort zouden ze in de Verenigde Staten strijden om de wereldbeker.

‘Als we vandaag winnen, staan we helemaal alleen bovenaan,’ zei Stijn.

Storm knikte, maar zei verder niets.

Stijn had dat de afgelopen week tientallen keren tegen hem gezegd. Hij werd er een beetje moe van.

‘Herinner je je dat doelpunt nog dat ik thuis tegen Sparta ’43 scoorde?’ babbelde Stijn verder.

‘Ik hoop dat ik vandaag tegen hen weer zo’n doelpunt maak. Dat zou cool zijn.

Een schot van vlak buiten het strafschopgebied in de bovenhoek in een echt stadion.

En dan nog het liefst het winnende doelpunt.’

Storm zuchtte. Hij was er nog niet aan gewend

dat Stijn zo druk was vlak voor een wedstrijd. En als het zo'n belangrijke wedstrijd was als vandaag, was hij helemaal niet te houden. 'Dat zou inderdaad mooi zijn,' reageerde Storm, meer om van het gekwek van Stijn af te zijn dan om echt een antwoord te geven. De jongens waren net uit de bus gestapt en liepen naar de ingang van het stadion. Het was maar tien minuten rijden vanaf het stadion van Kick '69 naar dat van Sparta '43. Maar hun elftal ging nu eenmaal altijd met de bus naar uitwedstrijden, dus deze keer ook. Ze hadden allebei hun eigen tas over hun schouder en tussen hen in droegen ze een grote tas waar de tenues in zaten. 'En als het dan ook nog in blessuretijd valt, dan ga ik helemaal uit mijn dak.' 'Nou, ik ook,' zei Storm, nauwelijks enthousiast. Stijn merkte het niet eens. Hij was zo aan het fantaseren dat hij geen oor had voor wat Storm zei. Ze moesten uit tegen Sparta '43. Samen met hen zou het jeugdelftal van Kick '69 uitmaken wie er kampioen zou worden. Er waren nog twee wedstrijden te spelen en Sparta '43 stond twee punten voor op Kick '69. Na de twee koplopers was er een gat van acht punten. De nummer drie was dus al uitgeschakeld voor de titel. Het leuke was dat Kick '69 en Sparta '43 ook in de hoogste klasse bij de profs om de titel streden. 'Zou Bert komen kijken?' vroeg Stijn.

‘Nee, joh,’ antwoordde Storm.
‘Die vliegt vanavond naar de Verenigde Staten voor de wereldbeker.’
‘O, is dat vanavond al? Die wedstrijden zijn pas volgend weekend.’
Storm keek opzij naar Stijn alsof hij het domste wezen op aarde was.
‘Ze moeten eerst acclimatiseren.’
Stijn schoot in de lach. ‘Acclimatiseren,’ sprak hij Storm na. ‘Wat is dat dan?’
‘Wennen aan de nieuwe omgeving.
In de Verenigde Staten is het vroeger dan hier, dus hebben de spelers last van het tijdsverschil. Het duurt een paar dagen voordat dat over is.’
Stijn keek Storm vol bewondering aan.
Hij had niet verwacht dat hij dat zou weten.
Storm deed net of het de gewoonste zaak van de wereld was. In werkelijkheid had zijn vader het hem gisteravond uitgelegd.
Daarvoor had hij ook nog nooit van acclimatiseren gehoord.
Maar nu vond hij het wel stoer om het aan Stijn uit te leggen.
Met Bert bedoelde Stijn Bert Pringel, de grote ster van Kick ’69 en een van de beste spelers van het land.
Sommige mensen zeiden zelfs dat Bert een van de beste spelers ter wereld was.
Stijn en Storm hadden al een paar spannende avonturen met hem beleefd en omdat ze allemaal bij Kick ’69 speelden, hadden ze geregeld contact met elkaar.

‘Die wedstrijden om de wereldbeker zijn toch altijd in Japan?’ vroeg Storm.
‘Klopt,’ antwoordde Stijn. ‘Maar dit jaar is het in de Verenigde Staten.
Dat hebben ze zo gedaan om het voetbal daar te promoten.’
Storm begreep het.
De jongens liepen door de catacomben van het stadion van Sparta ’43.
Stijn verbeeldde zich dat hij in het eerste elftal van Kick ’69 speelde en dat hij met hen de topper tegen Sparta ’43 moest spelen.
Dat hij het uitverkochte stadion hoorde joelen en dat hij dan het winnende doelpunt zou scoren.
‘Hallo,’ hoorde Stijn ineens naast zich.
Hij draaide zijn hoofd naar Storm toe.
‘Waar zit jij met je gedachten?’ lachte Storm.
‘Ik ben me aan het concentreren,’ antwoordde Stijn.
‘Nieuw vriendinnetje zeker?’ vroeg Storm.
Stijn antwoordde niet. De opmerking van Storm deed hem aan Femke denken. Ze was zijn buurmeisje en was een hele tijd zijn vriendinnetje geweest, maar ineens had ze een ander vriendje.
De laatste keer dat hij haar had gesproken, vertelde ze hem dat zij een vergissing had begaan en weer verkering met hem wilde.
Maar Stijn was te gekwetst en had nee gezegd.
Hij was zo in gedachten verzonken dat hij bijna tegen een man botste die hun tegemoet liep. Het was dat Storm aan de tas trok die ze tussen hen in droegen, anders was hij gevallen.

‘Sorry,’ zei Stijn.

De man keek geïrriteerd. Eerst naar Stijn en daarna naar Storm. Zijn blik bleef even op Storm gericht en toen ze elkaar voorbijgelopen waren en Stijn nog even omkeek, zag hij dat de man dat ook deed.

‘Ken jij die man?’ vroeg Stijn.

‘Niet dat ik weet,’ antwoordde Storm.

Het klonk een beetje bot.

‘Hij keek naar je alsof hij je ergens van kende.’

‘Ik zou niet weten waarvan,’ reageerde Storm.

‘Ik heb geen vrienden hier bij Sparta ’43.’

De toon in zijn stem was nog altijd niet vriendelijk. Stijn moest lachen om de woorden van Storm.

Het was stil in de kleedkamer van het jeugdelftal van Kick ’69.

Ze hadden de hele week

naar deze wedstrijd toegeleefd en Frank Haassen, hun trainer, had steeds gewezen op het belang van de wedstrijd. Als ze vandaag zouden verliezen, zou Sparta ’43 kampioen zijn. Maar als ze wonnen, konden ze volgende week zelf kampioen worden.

‘Het moet vandaag gebeuren, jongens,’

begon de trainer. Hij ijsbeerde door de kleedkamer

en het leek wel of hij nog nerveuzer was dan zijn spelers. ‘We hebben het hele jaar goed gepresteerd en het succes van het hele seizoen valt of staat met deze wedstrijd.’

Er kwam geen antwoord uit de groep.

De jongens waren te veel met zichzelf bezig.

Ze wilden

naar buiten om aan de warming-up te beginnen.

‘Ga maar naar buiten,’ sprak Frank

de verlossende woorden. ‘En doe wat je moet doen.’

Dat laatste was overbodig.

De jongens wisten inmiddels wel hoe ze

de warming-up moesten doen.

Eerst liepen ze gezamenlijk warm

en daarna deden ze baloefeningen.

Tien minuten voor het begin van de wedstrijd

gingen ze weer naar binnen.

Bezweet liep Stijn de tunnel weer door

in de richting van de kleedkamers.

Hij liep naast Thomas, de centrale middenvelder

van hun elftal. Stijn en Storm konden het goed

met hem vinden en hadden al

een spannend avontuur met hem meegemaakt.

‘Ik heb een goed gevoel,’ sprak Thomas.

‘Ik denk dat we vandaag gaan winnen.’

‘Denk je?’ vroeg Stijn.

‘Zeker,’ antwoordde Thomas resoluut.

‘Het moet vandaag gebeuren.’

Hij sloeg met zijn rechtervuist in zijn linkerhand

om zijn woorden kracht bij te zetten.

Stijn moest lachen en keek om zich heen,

of nog meer teamgenoten het hadden gezien.

Maar er liep niemand bij hen in de buurt.
Stijn zocht Storm. Hij wist zeker
dat zijn beste vriend vlak bij Thomas
en hem had gelopen toen ze het veld af gingen.
Stijn keek om en daar zag hij Storm.
Naast hem liep de man die hun tegemoet
was gekomen toen ze het stadion in waren gelopen.
Stijn draaide zich om en deed
enkele stappen achterwaarts.
Hij zag dat Storm in gesprek was met de man en
vroeg zich af waar het over ging.
Na een paar seconden draaide hij weer terug
en liep hij naast Thomas verder naar de kleedkamer.

‘Wie is die man?’ vroeg **Stijn**.
Hij had de veters van zijn schoenen losgemaakt
en was ze opnieuw aan het strikken.
Dat deed hij altijd vlak voor een wedstrijd.

Het was een soort bijgeloof geworden.
‘Ik zou het echt niet weten,’ antwoordde **Storm**.
Hij boog zich voorover naar zijn tas
en haalde er een **Dextro** uit. ‘Ook één?’
vroeg hij terwijl hij de snoepjes aan **Stijn** aanbood.
Stijn schudde zijn hoofd. Een **Dextro** paste niet
in het ritueel vlak voor een wedstrijd.
‘Waarom praat hij dan met jou?’ vroeg **Stijn**.
Het antwoord van **Storm** was niet voldoende.
‘Dat moet je aan hem vragen,’ antwoordde **Storm**.
‘Ik zou het echt niet weten.’
‘Waar praat hij over dan?’ drong **Stijn** aan.
‘Niets bijzonders eigenlijk,’ zei **Storm**.
Hij stopte de snoepjes weer in zijn tas.
Stijn vond het maar vreemd.
Zo’n man begint toch niet zomaar
tegen je te praten. Hij wilde nog wat vragen
aan **Storm**, maar de trainer nam het woord.

‘Vanaf de eerste minuut scherp zijn,’ zei hij.
‘De eerste minuten storen we hun opbouw.’
Frank Haassen keek de kleedkamer rond.
‘Begrepen, Stijn?’ zei hij.
Stijn knikte.
‘Jij geeft het sein en dan zetten Allan en Roel de backs vast. Dan sluiten de middenvelders bij en geeft de verdediging druk naar voren.’
De jongens wisten dit wel zo langzamerhand.
Ze hadden dit al zo vaak gedaan en meestal werkte het goed.
Ze deden dit vaak op het moment dat een centrale verdediger de bal had.
Zo had hij geen afspeelmogelijkheid en leverde het balwinst op voor Kick ’69.
Maar omdat het veel energie kostte, konden ze dit niet de hele wedstrijd volhouden.
Stijn bepaalde wanneer ze het deden en zodra hij de centrale verdediger aanviel, gaf hij het sein om de boel vast te zetten.
Vaak deden ze het pas in de tweede helft, omdat de tegenstander dan al vermoeid was, maar nu wilde Frank blijkbaar dat ze het vanaf het begin deden.
Stijn begreep dat wel. Frank wilde snel het initiatief omdat ze moesten winnen om aanspraak op de titel te kunnen maken.
Er rinkelde een belletje in de kleedkamer.
Dat was het teken van de scheidsrechter dat ze naar buiten moesten komen.
Best stoer, vond Stijn. Normaal gesproken klopte de scheidsrechter op de deur